

ΜΑΡΙΑ ΤΖΙΡΙΤΑ

Η ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ 300.000 ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ

Η καρδιά του βράχου

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ:
15.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η καρδιά του βράχου**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μαρία Τζιρίτα
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

© Μαρία Τζιρίτα, 2018
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: © Wojciech Zwolinski,
Drunaa/Trevillion Images, Dawid Zagorski/123RF
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2018

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2018, 15.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2230-5
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2231-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρπιάς.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

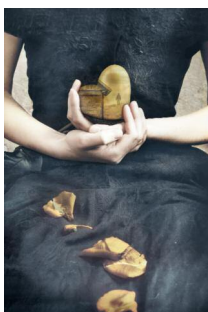
Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΜΑΡΙΑ ΤΖΙΡΙΤΑ

Η καρδιά
του
βράχου

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΤΖΙΡΙΤΑ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Το παιδί της αγάπης, 2008

Μάτια μου, 2009

Αν δεν υπήρχε αύριο, 2010

Όταν αγαπάς, είναι για πάντα, 2011

Η γυναίκα που ήξερε μόνο να αγαπάει, 2012

Κλεισμένη πύλη παραδείσου, 2014

Ιόλη, 2015

Το ταξίδι της Ελπίδας, 2016

Όσα η αγάπη συγχωρεί, 2017

Στους άντρες, για να θυμηθούν
ξανά τι σημαίνει Άντρας...
Στις γυναίκες, για να μην πάψουν ποτέ
να ελπίζουν πως θα τον βρουν...

Ἡ Αἰμιλία σήκωσε τα μάτια της και κοίταξε το μεγάλο ρολόι στον απέναντι τοίχο. Ο μικρός δείκτης έστεκε στο τρία κι ο μεγάλος στο δώδεκα. Είχε ακόμα δυο ώρες δουλειά και μετά θα ήταν ελεύθερη να πάει σπίτι της και να διαβάσει με την ησυχία της το γράμμα που από το πρωί περίμενε υπομονετικά μέσα στον λευκό φάκελό του. Ασυναίσθητα έβαλε το χέρι της στο ράφι κάτω από τη ραπτομηχανή της και ψαχούλεψε την τσάντα της για να βεβαιωθεί ότι αυτό ήταν ακόμα εκεί. Εκεί όπου το έχωσε βιαστικά το ίδιο πρωί που της το έφερε ο ταχυδρόμος, προκειμένου να μην πέσει στα αδιάκριτα βλέμματα των άλλων κοριτσιών, ή, ακόμα χειρότερα, της αφεντικίνας της.

Ήξερε καλά τι περιείχε αυτός ο φάκελος, γι' αυτό και κοκκίνισε ολόκληρη μόλις της τον παρέδωσαν. Μήνες τώρα η αδελφή της προσπαθούσε να της κάνει ένα καλό προξενιό για να τη φέρει πίσω στην Ελλάδα. Της έστελνε γράμματα περιγράφοντάς της υποψήφιους γαμπρούς, τους οποίους όμως η Αἰμιλία σχεδόν αμέσως απέρριπτε. Της άρεσε η ζωή στο Τορόντο, κι ας πονούσε από νοσταλγία για την πατρίδα και την οικο-

γένειά της. Της εξασφάλιζε την ελευθερία που τόσο ποθούσε από μικρό κοριτσάκι. Μπορούσε να δουλεύει και να κερδίζει τα δικά της χρήματα, χωρίς να εξαρτάται από κανέναν. Ήταν μόλις είκοσι χρόνων κι όριζε τη ζωή της όπως ήθελε εκείνη. Πώς και γιατί να τα θυσιάσει όλα αυτά;

Ξανάπιασε τη ραπτομηχανή και το ύφασμα άρχισε και πάλι να κυλά μπρος και πίσω πάνω στον πάγκο, με αυτόν τον χαρακτηριστικό ρυθμικό ήχο που η ίδια πυροδοτούσε με το πόδι της από κάτω. Ο ίδιος ήχος ακουγόταν παντού μέσα στην αίθουσα όπου δούλευαν ακατάπαυστα έξι κοπέλες. Οι βελόνες τρυπούσαν τα υφάσματα με το πρόσταγμά τους κι από τα χέρια τους έβγαιναν αριστουργήματα. Αυτές ήταν οι μοδίστρες της κυρίας Σούλας, ιδιοκτήτριας της μπουτίκ *Soula's creations*, ένα από τα καλύτερα και πιο φημισμένα μαγαζιά της ελληνικής συνοικίας του Τορόντο στη λεωφόρο Ντάνφορθ, στον Καναδά. Όλες Ελληνίδες μετανάστριες και όλες με εξαιρετικό ταλέντο.

Έτσι μηχανικά η Αιμιλία συνέχισε τη δουλειά της, χωρίς να ακούει πλέον το *τικ τακ* της βελόνας που ανεβοκατέβαινε. Το μυαλό της έτρεχε στο γράμμα που έκρυβε στην τσάντα της κι η αγωνία που ένιωθε έκανε τα έμπειρα χέρια της να τρέμουν. Αν την έπαιρνε χαμπάρι η κυρία Σούλα, σίγουρα θα την κατσάδιαζε. Μπορεί να της είχε αδυναμία, γιατί τη θεωρούσε την καλύτερη μοδίστρα της, αλλά στη δουλειά της ήταν πολύ αυστηρή. Φυσικά μπροστά στη μάνα της κοπέλας, η Σούλα ήταν σωστός άγγελος. Εκείνη εξάλλου ήταν κι ο

λόγος που η Αιμιλία αποφάσισε να ξενιτευτεί μόλις στα δεκαεπτά της χρόνια.

Τον πατέρα τους τον είχαν χάσει από μικρές, η Αιμιλία, που ήταν και μικρότερη, δεν τον θυμόταν καν. Τον ζούσε μέσα στο μυαλό της από τις περιγραφές της Διονυσίας, της αδελφής της, και φυσικά τον είχε θεοποιήσει. Η μάνα τους δεν τους μιλούσε ποτέ για εκείνον, σαν να μην είχε υπάρξει στη ζωή τους. Η γυναίκα αυτή ήταν μονίμως θυμωμένη και νευριασμένη με τα πάντα γύρω της. Ακόμα και με τις κόρες της – ειδικά με αυτές! Σαν να την ενοχλούσαν που ζούσαν και κινούνταν γύρω της.

Πολύ δύσκολα χρόνια πέρασαν τα δυο κορίτσια με τη μάνα αυτή στο χωριό. Τις σταμάτησε κι από το σχολείο κι όλη μέρα τις έβαζε να κάνουν δουλειές. Γι' αυτό και η Διονυσία παντρεύτηκε στα δεκαοκτώ κι έφυγε και γλίτωσε από την καταπίεση. Η καημένη η Αιμιλία που έμεινε πίσω, μόλις δεκατριών χρόνων κοριτσάκι, έφαγε όλη την μπόρα από τη μάνα η οποία, όσο περνούσαν τα χρόνια, γινόταν και πιο δύστροπη. Το μόνο που της έδινε χαρά της κοπέλας ήταν το κέντημα και το ράψιμο, το οποίο λάτρευε από μικρή. Αλλά κι αυτό το έκανε κρυφά τις νύχτες, για να μην την κατηγορεί η μάνα ότι παραμελεί τις δουλειές.

Το μόνο καταφύγιο της Αιμιλίας ήταν το σπίτι της αδελφής της, η οποία σύντομα απέκτησε ένα αξιολάτρευτο μωρό και το κλίμα εκεί μέσα ήταν εντελώς διαφορετικό από αυτό στο οποίο η κοπέλα είχε συνηθίσει να ζει. Μόνο γέλια ακούγονταν στις Διονυσίας, χα-

ρούμενες φωνές ανθρώπων που ζούσαν αγαπημένοι κι ήξεραν να το δείχνουν. Ήταν πολύ καλός ο γαμπρός της Αιμιλίας. Ανοιχτόκαρδος άνθρωπος, φιλόξενος, περιποιητικός. Λαχείο τής έπεσε της αδελφής της, και η κοπέλα έπαιρνε χαρά από τη χαρά της. Μέχρι και το κλάμα της ανιψιάς της σαν κεφάλτο τραγούδι ακουγόταν στ' αυτιά της.

Όμως αυτό ήταν το σπιτικό της Διονυσίας, όχι το δικό της, και δεν μπορούσε να πηγαίνει κάθε μέρα εκεί όσο περνούσε ο καιρός. Είχε μεγαλώσει και η ίδια αρκετά –κατά την άποψη της μητέρας της– κι έπρεπε να φέρνει στο σπίτι χρήματα. Η σύνταξη του μακαρίτη δεν ήταν αρκετή. Έτσι, το κορίτσι έπιασε δουλειά ως βοηθός σε μια μοδίστρα στην Κόρινθο, και μέχρι να γυρίσει στο χωριό με το λεωφορείο από την ώρα που σχολούσε έφτανε το απόγευμα. Στο σπίτι την περίμεναν όλες οι δουλειές που η μάνα της αρνούνταν έτσι κι αλλιώς εδώ και χρόνια να κάνει· καθάρισμα, σκούπισμα, μαγείρεμα, πότισμα του κήπου κι ένα σωρό άλλα. Συν το κοτέτσι που ήθελε κάθε μέρα την περιποίησή του. Μέχρι το βράδυ η Αιμιλία έπεφτε ξερή. Πού να έβρισκε χρόνο για επισκέψεις στην αδελφή της; Αυτό πλέον γινόταν μόνο τις Κυριακές, και η κοπέλα ένιωθε πως ζούσε όλη την εβδομάδα για την ημέρα αυτή.

Όταν ήρθε στο χωριό τους για διακοπές μια μακρινή ξαδέλφη του πατέρα της που ζούσε από χρόνια στον Καναδά και της πρότεινε να την πάρει πίσω μαζί της, η Αιμιλία το θεώρησε εξαιρετική ευκαιρία. Μια ζωή μακριά από τη μέγαιρα μητέρα της; Ό,τι καλύτε-

ρο! Το γεγονός ότι θα αποχωριζόταν την αδελφή της και την ανιψιά της ήταν μεγάλο θέμα και τη στενοχωρούσε ιδιαίτερα. Τα σκέφτηκε, τα ζύγισε και τελικά αποφάσισε να φύγει. Κι όσο έβλεπε την αντίρρηση της μάνας της, που είχε γίνει έξαλλη στην προοπτική να μείνει ολομόναχη με μόνο εισόδημα τη σύνταξη του μακαρίτη, τόσο περισσότερο το ήθελε!

Οι δυο αδελφές έκλαψαν αγκαλιασμένες για πολλή ώρα και η Αιμιλία ένιωθε πως η καρδιά της θα έσπαγε από τον πόνο. Όρκισε τη Διονυσία να της γράφει τακτικά όλα τα νέα τους και να της στέλνει φωτογραφίες της μικρής. Την παρακάλεσε να μιλά στο παιδί για τη θεία του που θα ζει τόσο μακριά τους και να της δείχνει τη φωτογραφία της για να την αναγνωρίσει όταν θα την ξανάβλεπε. Κάποια στιγμή θα γύριζε πίσω στην πατρίδα, της το υποσχέθηκε.

Είχαν περάσει κοντά τρία χρόνια από τότε κι ο πόνος της νοσταλγίας είχε μαλακώσει μέσα στην καρδιά της Αιμιλίας. Τους σκεφτόταν, τους αγαπούσε πάντα, μα να γυρίσει πίσω δεν το ήθελε. Είχε μια καλή δουλειά, είχε φίλες, είχε μια ζωή χαρούμενη, χωρίς τις επικρίσεις και την γκρίνια της μάνας της. Μπορεί να μην είχε γνωρίσει κανέναν νεαρό ικανό να κλέψει την καρδιά της, μα δεν την απασχολούσε αυτό. Αργά ή γρήγορα θα συνέβαινε. Υπήρχαν πάρα πολλοί Έλληνες στη συνοικία όπου ζούσε, πρόθυμοι να βρουν μια καλή κοπέλα από τον τόπο τους για να την παντρευτούν. Η κοπέλα είχε τόσο σπάνια ομορφιά, που δεν άφηνε κανέναν ασυγκίνητο.

Η Διονυσία, από την άλλη, πάνω στα δύο χρόνια, βλέποντας πως η αδελφή της δεν είχε καμία πρόθεση να επιστρέψει στο χωριό τους, κι επειδή της έλειπε αφόρητα, σκέφτηκε να αρχίσει να της στέλνει προξενιά, προκειμένου να τη φέρει και πάλι κοντά της. Επιστράτευσε όλους τους συγγενείς και φίλους του Τάκη, του άντρα της, και κάθε φορά που έβρισκε κάποιον κατάλληλο, του ζητούσε τη φωτογραφία του για να τη στείλει στην Αιμιλία. Εκείνοι στην αρχή γελούσαν, έχοντας τις αντιρρήσεις τους γι' αυτό το ιδιότυπο προξενιό, μόλις όμως η Διονυσία τούς έδειχνε τη μεγάλη φωτογραφία της αδελφής της, αυτή που είχε μονίμως πάνω στον μπουφέ, οι υποψήφιοι γαμπροί πετούσαν τη σκούφια τους.

Έτσι τα γράμματα με αποστολέα τη Διονυσία και παραλήπτη την Αιμιλία κατέφθαναν στο Τορόντο σχεδόν κάθε μήνα εδώ κι έναν χρόνο, με αναλυτική περιγραφή του κάθε υποψηφίου, η οποία συνοδευόταν κι από την αντίστοιχη φωτογραφία. Η Αιμιλία αρχικά το έβρισκε χαριτωμένο όλο αυτό, κάτι σαν παιχνίδι που τη διασκέδαζε και φυσικά την κολάκευε. Όσο όμως περνούσε ο καιρός, συνειδητοποιούσε ότι είχε γίνει έμμονη ιδέα της αδελφής της να την παντρέψει με κάποιον στην Ελλάδα για να τη φέρει πίσω. Και κάτι μέσα της επαναστατούσε στην ιδέα αυτή.

Άλλωστε κανένας από όσους της είχε προτείνει δεν της άρεσε. Ο ένας ήταν κοντός, ο άλλος παχύς, ο άλλος καραφλός. Ένας μόνο, που ήταν κάπως συμπαθητικός, ήταν έναν χρόνο μικρότερός της. Τι σπίτι θα άνοι-

γαν; Τους απέρριπτε τον έναν μετά τον άλλον, αλλά η Διονυσία δεν το έβαζε κάτω. Και να που στο προηγούμενο γράμμα της κατάφερε επιτέλους να της τραβήξει την προσοχή. Της έγραφε για κάποιον γνωστό του Τάκη από το ίδιο χωριό, ο οποίος ήταν τριάντα χρόνων, αγρότης, με δικά του κτήματα, και πρώην ποδοσφαιριστής στην ομάδα της Κορίνθου. Ήταν ψηλός και πάρα πολύ όμορφος, περιζήτητος γαμπρός, όπως της είπε. Μόνο που τη φωτογραφία του θα της την έστελνε στο επόμενο γράμμα της, εφόσον η Αιμιλία τής απαντούσε ότι την ενδιέφερε.

Κάτι σκίρτησε μέσα της διαβάζοντας τα όσα έγραφε η αδελφή της για τον Αντώνη Ρήγα. Αυτό ήταν το όνομά του. Αφού έχασε τον ύπνο της για μια ολόκληρη νύχτα, το επόμενο κιόλας πρωί έστειλε το δικό της γράμμα δηλώνοντας πως ναι, αυτός θα την ενδιέφερε, αρκεί να τον έβλεπε. Κι έτσι, εδώ και κοντά έναν μήνα καθόταν σε αναμμένα κάρβουνα μέχρι να έρθει η φωτογραφία του. Χωρίς να τον έχει δει, τον έπλαθε με τη φαντασία της όπως ήθελε εκείνη, κι ένιωθε μια γλυκιά ανατριχίλα σε όλο της το κορμί όταν τον έφερνε στη σκέψη της κάθε φορά που ξάπλωνε στο κρεβάτι της.

Όταν βέβαια καθόταν να σκεφτεί λογικά, έλεγε στον εαυτό της πως, όπως κι αν ήταν αυτός ο Αντώνης, η ίδια δεν ήταν διατεθειμένη να γυρίσει πίσω στην Ελλάδα για χάρη του. Της άρεσαν ο Καναδάς και η ζωή εκεί, της έδιναν μια ελευθερία που ήξερε πως δε θα έβρισκε ποτέ στο χωριό της. Βέβαια, αν παντρευόταν, θα είχε το δικό της σπιτικό, δε θα ήταν υποχρεωμένη να ζήσει

ξανά με τη μάνα της. Και θα είχε την αδελφή της και την ανιψιά της κοντά, που τόσο της είχαν λείψει.

Αν παντρευόταν, όμως, θα την άφηνε ο άντρας της να δουλεύει; Εκείνη είχε συνηθίσει να έχει το δικό της πορτοφόλι και να μην εξαρτάται από κανέναν. Κι έπειτα στο χωριό τι άλλο να έβλεπε; Όλα τα είχε βαρεθεί. Ενώ στο Τορόντο είχε τόσα αξιοθέατα που δεν τελείωναν ποτέ! Κι αυτή η λίμνη με τα γαλαζοπράσινα νερά της πόσο τη μάγευε! Όχι βέβαια πως κι εκεί στον τόπο της δεν είχε μια υπέροχη θάλασσα. Και το κλίμα της Ελλάδας, κακά τα ψέματα, ήταν δυσεύρετο. Αυτό το κρύο και το χιόνι τους χειμωνιάτικους μήνες την είχε κουράσει στον Καναδά. Όσο περισσότερο τα σκεφτόταν τόσο μπερδεύόταν.

«Εδώ θα μείνεις εσύ; Θα δουλέψεις υπερωρίες;»

Η φωνή της Ελένης την έκανε να τιναχτεί και παραλίγο να τρυπήσει το χέρι της. Σήκωσε το κεφάλι της και είδε πως όλες οι κοπέλες είχαν φύγει από την αίθουσα, στην οποία επικρατούσε πλέον απόλυτη ησυχία. Το ρολόι απέναντι έδειχνε πέντε και δέκα. Πώς πέρασαν δύο ώρες χωρίς να το πάρει είδηση;

«Ξεχάστηκα! Φεύγω τώρα αμέσως!» είπε στη φίλη και συνάδελφό της και σηκώθηκε να μαζέψει τα πράγματά της.

«Μωρέ, θα καθόσουν εδώ μέχρι το βράδυ αν δε σου μιλούσα! Πού ταξίδευε το μυαλουδάκι σου; Τέλος πάντων, γύρισα να σε βρω γιατί σε θέλει η κυρία Σούλα. Σε περιμένει κάτω στο γραφείο της. Εγώ θα είμαι απέναντι στην καφετέρια με τα κορίτσια, πέρνα από κει μετά

να γυρίσουμε μαζί στο σπίτι, οκεί;» της είπε η Ελένη κι έφυγε βιαστικά χωρίς να περιμένει την απάντησή της.

Έτσι κι αλλιώς, αυτό ήταν το καθημερινό τους πρόγραμμα: ένας καφές στο σχόλασμα, στο επίσης ελληνικό μαγαζί απέναντι από την μπουτίκ, και μετά στο σπίτι στην οδό Χάνσον, όπου έμεναν οι τρεις από τις έξι συναδέλφους, η καθεμιά σε διαφορετικό δωμάτιο. Καμιά φορά βέβαια πήγαιναν επίσκεψη σε κάποια από τις άλλες φίλες τους και περνούσαν το βράδυ όλες παρέα. Το Σάββατο όμως έβγαιναν είτε σε κάποια ταβέρνα, είτε στο σινεμά, είτε σε κάποια άλλη πιο κεντρική καφετέρια κοντά στη λίμνη. Περνούσαν πολύ όμορφα τα κορίτσια εκεί στο Τορόντο.

Όταν έμεινε μόνη της η Αιμιλία, μπήκε στον πειρασμό να ανοίξει τον φάκελο και ν' αντικρίσει επιτέλους τον Αντώνη Ρήγα. Ήταν σίγουρη ότι η φωτογραφία του βρισκόταν εκεί μέσα, το είχε ψηλαφήσει εκατό φορές από το πρωί αυτό το γράμμα. Ήξερε καλά πια να πει πότε ο φάκελος περιείχε φωτογραφία ή σκέτο χαρτί. Όμως καλύτερα να πήγαινε να δει τι την ήθελε η αφεντικίνα της και μετά θα είχε όλο τον χρόνο δικό της.

Κατεβαίνοντας τη μεγάλη σκάλα που οδηγούσε στο ισόγειο, όπου βρισκόταν η μπουτίκ και το γραφείο της Σούλας, ένιωσε μια ανησυχία. Μήπως είχε κάνει κάποιο λάθος και θα την κατσάδιαζε; Εκείνη την ημέρα ήταν εξαιρετικά αφηρημένη κι έραβε μηχανικά. Ούτε που θυμόταν ποια κομμάτια της παραγγελίας είχαν περάσει από τα χέρια της. Το παρέδωσε το φόρεμα της κυρίας Ρόμπινσον ή όχι; Με σφιγμένο το στομάχι

χτύπησε την πόρτα του γραφείου και πέρασε μέσα. Ωστόσο, το πλατύ χαμόγελο της Σούλας ευτυχώς την καθυσάχασε.

«My precious girl! Come in, come in!» την καλωσόρισε και κάθε φόβος της κοπέλας εξανεμίστηκε. Όταν είχε κέφια η Σούλα, δεν υπήρχε καλύτερη.

«Σόρι που άργησα, τελειώνω ένα κομμάτι επάνω και δεν κατάλαβα πώς πέρασε η ώρα», δικαιολογήθηκε και κάθισε απέναντί της. Πόσο μικροσκοπική έμοιαζε μπροστά σ' αυτή τη μεγαλόσωμη γυναίκα! Είχαν δεκαπέντε πόντους διαφορά στο ύψος και τουλάχιστον τριάντα κιλά διαφορά στο βάρος!

Η Σούλα κούνησε τα χέρια της με τον συνήθη θεατρικό της τρόπο.

«Never mind, ντεν πειράζει, dear! Ντεν σας μαλώνω όταν αργείτε να φύγετε, μόνο όταν αργείτε να έρτετε στην ντουλειά!» είπε κι έσκασε στα γέλια σαν να είχε πει το πιο αστείο πράγμα στον κόσμο.

Η Αιμιλία χαμογέλασε. Σίγουρα δεν τη φώναξε για να της κάνει κάποια παρατήρηση. Μα τότε τι την ήθελε και την καθυστέρωσε ειδικά εκείνη την ημέρα που δεν έβλεπε την ώρα να πάει σπίτι της;

«Listen to me, Emmy dear. Τα μπω κατευτείαν στο ψητό, που λέμε και στην πατρίντα. Ντουλεύεις τόσα κρόνια εντώ κοντά μου κι είμαι πολύ ευκαριστημένη από σένα. Γκι αυτό αποφάσισα να σου ντώσω promotion, πώς το λέμε να ντεις...»

«Προαγωγή;» ρώτησε η Αιμιλία γουρλώνοντας τα μάτια της.

«Ναι, μπράβο, προαγκωγή! Τέλω ένα κορίτσι εντὼ κάτω μαζί μου στο μαγκαζί. Να προτείνει τα ρούκα στις πελάτισσες, να τους ντίνει αυτά που τους ταιριάζουν και να σκεντιάζει το πατρόν κι ὅλο το ρούκο, understand; Πιστεύω πως είσαι ιντανική γι' αυτή τη ντουλειά! Το τελικό σκέντιο τα το κάνεις εσύ. Ντηλαντή, ἀπὸ μοντίστρα τα γίνεις μοντελίστ! Would you like that, dear;»

Η κοπέλα δεν πίστευε στ' αυτιά της. Αν θα της ἄρεσε; Μα αὐτό ἦταν το ὄνειρό της! Δε σκόπευε να μείνει μια ζωή σκυμμένη πάνω ἀπὸ μια ραπτομηχανή. Ἦθελε να δημιουργεί, να σχεδιάζει, να μιλάει με τις πελάτισσες και να τους φτιάχνει ρούχα που θα τους ταίριαζαν γάντι. Ἦταν ακριβῶς αὐτό που ἤθελε και στο οποίο προσέβλεπε. Δε φανταζόταν ὅμως ποτέ ὅτι αὐτή η ευκαιρία θα ερχόταν τόσο σύντομα.

«Μα και βέβαια θα το ἤθελα, σας ευχαριστῶ πάρα πολύ!» ἀναφώνησε μην μπορώντας να κρύψει τη χαρά της.

Η Σούλα τῆς εἶπε ὅτι φυσικά αὐτό θα σήμαινε και αὐξηση στο μεροκάματό της, μόνο που θα χρειαζόταν κάποιες φορές να μένει πιο αργά στο μαγκαζί για τις πρόβες. Καθόλου δεν την πείραζε την Αιμιλία. Θα δεχόταν ἀκόμα κι αν δεν ἔπαιρνε περισσότερα χρήματα, ἀκόμα κι αν χρειαζόταν να κάθεται στο μαγκαζί καθημερινά μέχρι το βράδυ. Αὐτές τις σκέψεις φυσικά δεν τις μοιράστηκε με τη Σούλα, τις κράτησε για τον εαυτό της. Μπορεί να ἦταν μικρή ἀλλὰ ἦταν ἀρκετά ἔξυπνη.

Πετώντας ἔφυγε ἀπὸ την μπουτίκ ἐκεῖνο το ἀπό-

γευμα και δεν πέρασε καν από την καφετέρια. Δεν ήταν ακόμα έτοιμη να μοιραστεί αυτό το νέο με καμιά από τις κοπέλες, ούτε καν με την Ελένη, που ήταν η πιο κοντινή της φίλη. Ήθελε πρώτα να το χωνέψει η ίδια, να απολαύσει τη γεύση της επιτυχίας, τη χαρά της εκπλήρωσης του ονείρου της. Πήρε το λεωφορείο που είχε προορισμό τη λίμνη Οντάριο, το αγαπημένο της μέρος. Εκεί κατέφευγε πάντα για να ηρεμεί, να γαληνεύει η ψυχή της κάθε φορά που είχε μια στενοχώρια. Να λοιπόν που ήρθε ο καιρός να επισκεφτεί αυτό το μέρος και σήμερα που είχε τόσο μεγάλη χαρά.

Κάθισε σε ένα μαγαζί μπροστά στην αμμουδιά, με σύμμαχο τον καλό καιρό. Ούτε κρύο, ούτε χιόνι εκείνη την ημέρα. Η άνοιξη είχε μπει για τα καλά. Παρήγγειλε έναν καφέ κι άφησε τη ματιά της να ταξιδέψει στο υγρό στοιχείο που απλωνόταν μπροστά της. Πόση ομορφιά, Θεέ μου! Πόσο όμορφη, πόσο καλή και γενναιοδωρή ήταν η ζωή! Έμεινε εκεί σχεδόν μία ώρα να ονειρεύεται φορέματα σχεδιασμένα από την ίδια, να βλέπει με τα μάτια της φαντασίας της γυναίκες να της χαμογελούν και να την ευγνωμονούν γι' αυτά που τους είχε ράψει και για το πώς τις είχε μεταμορφώσει. Το χαμόγελο δεν έφυγε ούτε στιγμή από τα χείλια της.

Όταν άνοιξε την τσάντα της να βγάλει το πορτοφόλι της για να πληρώσει, τότε μόνο είδε τον φάκελο που είχε μονοπωλήσει τη σκέψη της όλη την ημέρα, μα την τελευταία ώρα είχε ξεχάσει εντελώς. Ξαφνικά της φάνηκε ασήμαντος και αδιάφορος, παρ' όλα αυτά, μέχρι να της φέρουν τα ρέστα της, τον άνοιξε χωρίς βια-

σύνη και τράβηξε από μέσα την ασπρόμαυρη φωτογραφία.

Το χαμόγελο που αντίκρισε έκανε το δικό της να παγώσει. Το πρόσωπο, τα μάτια, τα μαλλιά... Αυτά τα μπράτσα... Αυτός ήταν ο Αντώνης Ρήγας; Όχι, αυτός ήταν ο πρίγκιπας του παραμυθιού! Του δικού της προσωπικού παραμυθιού, ο άντρας των ονείρων της! Ακριβώς όπως τον σκεφτόταν εδώ και τόσο καιρό! Έφερε τη φωτογραφία στο στήθος της κι ένιωσε την καρδιά της να χτυπάει σαν τρελή. Τον ήθελε, τον αγαπούσε ήδη! Δε γινόταν ν' αφήσει καμιά άλλη να της τον πάρει!

Με τρεμάμενα χέρια ξεδίπλωσε το γράμμα που συνόδευε τη φωτογραφία, μα αυτόν τον γραφικό χαρακτήρα δεν τον αναγνώρισε. Σίγουρα δεν ήταν της αδελφής της. Γεμάτα περιέργεια κι έξαψη τα μάτια της έτρεξαν πάνω στις λέξεις.

Αγαπητή Αιμιλία,

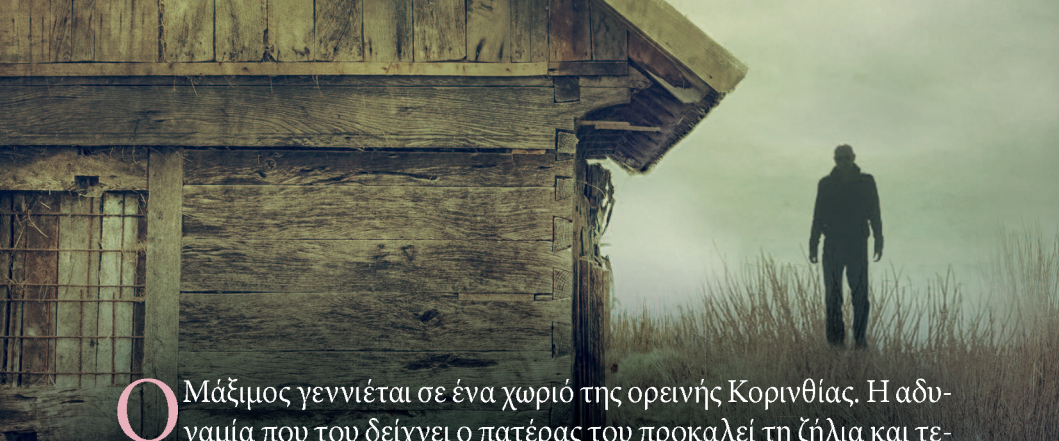
Σίγουρα σου έχει μιλήσει η αδελφή σου για μένα. Θα ήθελα πολύ να σε γνωρίσω, και να ξέρεις ότι θα ερχόμουν μέχρι τον Καναδά για να σε βρω, όμως οι υποχρεώσεις μου εδώ με τη γη και τα ζώα δε μου το επιτρέπουν. Γυρεύω μια κοπέλα να φτιάξουμε ένα σπιτικό, αλλά δε θέλω να ξενιτευτώ. Αν σου αρέσω και θέλεις να γυρίσεις πίσω στην πατρίδα, θα σε δεχτώ με χαρά και θα σε κάνω γυναίκα μου. Καταλαβαίνω πως δε σου είναι εύκολο, κι ίσως φοβάσαι, όμως σε διαβεβαιώ πως είμαι άντρας που κρατάει

τον λόγο του. Σου υπόσχομαι πως θα σε κάνω ευ-
τυχισμένη.

Θα περιμένω με αγωνία την απάντησή σου.

Δικός σου,
Αντώνης

Και τώρα; Τι θα έκανε τώρα, Θεέ μου;...

Ο Μάξιμος γεννιέται σε ένα χωριό της ορεινής Κορινθίας. Η αδυναμία που του δείχνει ο πατέρας του προκαλεί τη ζήλια και τελικά το μίσος του μεγαλύτερου αδελφού του απέναντί του. Η ζωή θα τα φέρει έτσι, που τα δυο αδέρφια, μεγαλώνοντας, θα χαθούν ο ένας από τη ζωή του άλλου. Ο Μάξιμος θα διαμορφώσει έναν τίμιο και ακέραιο χαρακτήρα, στηρίζοντας τους γονείς του στο χωριό, αλλά η ζωή θα του δείξει το σκληρό της πρόσωπο και σύντομα οι απώλειες που θα βιώσει θα τον μεταμορφώσουν σε σκληρό βράχο.

Όταν μερικά χρόνια αργότερα γνωρίζει τη Σαβίνα, η καρδιά του θα ζωντανέψει και πάλι. Όμως εκεί που οι πληγές του παρελθόντος δείχνουν να έχουν επουλωθεί, η επιστροφή του άσωτου αδελφού του θα ανατρέψει για ακόμα μια φορά όλες τις ισορροπίες στη ζωή του.

Έπειτα από τόσα χτυπήματα θα καταφέρει τελικά ο Μάξιμος να μείνει πιστός στα λόγια του αγαπημένου του παππού, που τον στοιχειώνουν μια ζωή;

*«Ποτέ να μην αδικήσεις κανέναν άνθρωπο.
Η αδικία είναι ό,τι χειρότερο στη ζωή, αγόρι μου.
Και να πληγωθείς και να πονέσεις, πόνος μη δώσεις.
Και ν' αδικηθείς, μην αδικήσεις. Να είσαι ταπεινός.
Την καρδιά σου βράχο να κάνεις αν χρειαστεί,
μα στην αδικία μην παραδοθείς...»*

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-2230-5

9 786180 122305

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 20410

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ' Ε Π Α Φ Η